

דפנה גרקוביץ' – "דפנה ללא הפסקה"

דפנה נולדה בציילה ב-24.07.1976, בת יחידה להוריה ססיליה ודני גרקוביץ'.

בגיל שנתיים המשפחה עברה לגור בארגנטינה, שם דפנה למדה בבית הספר היהודי-קהילתי. ההורים עבדו בתור אם ואב בית בתוך בית הספר, שהיה גם מרכז קהילתי ומועדון לקשישי הקהילה. דפנה הקטנה שוטטה לה במבנה, ושוחחה עם הקשישים שהגיעו למועדון. כולם אהבו אותה, והיא אהבה את כולם. היא היתה הנכדה של כולם.

כשדפנה היתה בת 8, היא והוריה עלו לארץ. בתחילה הם גרו במרכז הקליטה בבאר שבע. דפנה נכנסה למסגרות הישראליות כאן. מיד הפכה להיות מנהיגת הכיתה. בשנת 1989 המשפחה עברה לקיבוץ ניר יצחק, שם למדה דפנה בתיכון.

דפנה המוכשרת היתה יצירתית באופן יוצא דופן. היא עיצבה את התפאורות למסיבת פורים, וגם שרה בכל הטקסים של בית הספר ובלהקה. היא ידעה לספר, והקשישות של הקיבוץ בחרו בה לספר אותן. היא ציירה יפה. בכל דבר היא היתה מקצועית. את הבגדים שלה עיצבה לבדה מגיל צעיר. היא היתה מובילה, משפיעה ויוזמת. היה לה ראש פתוח ויצרתי. היא היתה מאוד עדינה ויפה ונשית, ובמקביל תוססת, אנרגטית, בעלת אופי עז ועומדת על שלה.

זו היתה דפנה. בכל מקום שאליו היא הגיעה – כולם אהבו אותה. היא היתה קורנת ושמחה, והכניסה אור לכל מקום שאליו היא נכנסה. היא היתה מיוחדת וצבעונית. דמות של מנהיגה. היא השאירה אחריה חותם.

אחרי שנות התיכון המשפחה עברה לכיסופים, שהיה אז קיבוץ קטן מאוד. בצבא דפנה היתה שרטוט מבצעית של יחידת שמשון. כמו בכל דבר בחייה, גם בצבא, היא הרגישה שייכות גדולה, ולקחה על עצמה תמיד אחריות גם מעבר לבסיס הנדרש.

אחרי הצבא למדה עיצוב פנים. את הבית שלה היא עיצבה בעצמה.

"דפנה ללא הפסקה" – יצאה לטיול מסביב לעולם. היא ביקרה בארצות הברית, מקסיקו, תאילנד, יפן, הודו, ומאוחר יותר גם עם איוואן – ביוון ובעוד מקומות. היא היתה מאושרת!

בין לבין דפנה עבדה קצת עם אבא שלה בתור מפעילה של אולם הסנאט. היא הגיעה לאוניברסיטה עם האוטו האדום שלה. היא סייעה בארגון הטקסים של האוניברסיטה, שרטטה את התוכניות לטקסי הענקת התארים, והמיקום שלהם. כולם בהנהלת האוניברסיטה הכירו אותה ואהבו אותה.

לבסוף היא הגיעה לספרד, היא עבדה שם בעגלות של ים המלח למשך כארבע שנים, ושם היא פגשה את איוואן.

כשדפנה ואיוואן הגיעו לארץ, היא עבדה בנוי של כיסופים. מאוד אהבו אותה שם, היא הובילה צוות קטן והייתה לה יד חופשית.

בשנים האחרונות עבדה בניר יצחק כמנהלת בקרת איכות במפעל פולי-שק. לאחר הירצחה הקימו לזכרה במפעל אנדרטה.

דפנה אהבה את הים. אהבה את החיים הטובים. אהבה מוזיקה, ריקודים ומסיבות. היא דאגה להוריה. בכל יום התעניינה בשלומם, שלחה פרפרים בוואטסאפ, באה לבקר. הוציאה אותם לבילויים, שימחה אותם ועודדה אותם. "אמא, את בבית? אני באה לקפה". תמיד הגיעה עם מוזיקה וסיפרה לאמא שלה על מה שעבר עליה. היא עם הטמפרמנט הסוער – ואמא תמיד מרגיעה.

בערבים היתה יוצאת לבלות, שומרת על קשרים, נוסעת לחברות. החבר'ה היו לה מאוד חשובים. היא גם היתה מארחת אותם אצלה. הם היו באים עם ילדים, עם כלבים, ודפנה הכינה להם צעצועים, שיהיה להם כייף. היא היתה מאוד נאמנה לחברים שלה.

איוואן אילרמנדי – "איוואן ללא תנאים"

איוואן נולד ב-2.5.1977 בזאראטוס (Zarautz (Pais Vasco-Spain)

הוא חי בעיר בילבאו – עיר נמל באזור הבסקי בספרד.

בן לחוזה אנדרס אילרמנדי, ומריה תרזה סאיזר (Jose Andres Illrmendi, Maria Teresa Saizar), ואח בכור לאנדר.

איוואן היה איש חם. הוא אהב להעניק לאנשים. ובמיוחד – אהב להאכיל אותם. כשהם אירחו אצלם בבית – איוואן עמד ליד המנגל, או עבר עם המגשים בין האורחים. כשהבית נשרף – הכל התכלה, אבל הגריל נשאר! כמצבה חיה לאיוואן.

כשדפנה ואיוואן התאהבו והחליטו להתחתן, הם גרו אז בספרד, ואבא של איוואן היה על ערש דווי. הם החליטו שלא לדחות את החתונה, כדי שאביו של איוואן יספיק להיות בחתונה. ואכן, חמישה ימים לאחר

החתונה הוא נפטר, ואמו של איוואן נפטרה כשנה לאחר מכן. נשאר איוואן ואחיו. אנדר, אחיו של איוואן, היום הוא המשפחה שנותרה לדני וססיליה.

איוואן התאהב בקיבוץ. היה לו מוסר עבודה גבוה, ודייקנות של אירופאי.

בשנים הראשונות הוא עבד ברפת, ומאוד אהב את הפרות. הפרות אף הן החזירו לו אהבה. הוא נתן להן שמות, וטיפל בהן במסירות רבה, חיסן אותן, האכיל אותן ודאג להן. הוא קם לתורנויות בשעות הבוקר המוקדמות ומאוד אהב את זה. הוא היה דייקן, ולא נתן לפרות לחכות.

לאחר כמה שנים, כשרצה להגדיל את ההכנסה, הוא יצא לעבוד בקיבוץ בארי. בתחילה בבית הדפוס שם. אבל למרות שגם שם הוא עשה עבודה מצוינת, הוא לא כל כך אהב את העבודה עם המכונות, ורצה לעבוד עם בני אדם.

על כן, הוא עבר לעבוד במטבח של קיבוץ בארי. ושם הוא פרח! הוא התפתח, וגם למד עברית. המפגש עם האנשים עשה לו מאוד טוב. וכאמור – איוואן אהב להאכיל! כשאנשים בבארי עשו אירועים פרטיים אצלם בבית, הם הזמינו את איוואן להכין להם את האירוע.

אנשים אהבו אותו מאוד. הוא היה גינטלמן (תמיד דפק בדלת, גם כשהרגיש בבית אצל ההורים), היה אחראי ומאוד מסור. דפנה היתה סוערת, ואיוואן היה רגוע. דפנה לימדה אותו להשתחרר ולהנות מהחיים, ולהשתלב בחיים בישראל.

הוא אהב לתת מתנות. אף פעם לא פספס ימי הולדת. תמיד צלצל לברך, דאג להביא את העוגות. ליום ההולדת של ססיליה, שבעה ימים לפני האסון, הוא הביא כדור שוקולד גדול. ביום הולדתו של דני, שנערך בקיץ האחרון, הוא אפה עוגה גדולה כהפתעה. למרות המשמרת המוקדמת שהוא היה צריך לקום אליה, הוא נשאר עד מאוחר כדי לחכות לדני.

הוא כל כך אהב את דפנה, טיפח אותה ופינק אותה – ביום ההולדת האחרון הוא הכין לה הפתעה גדולה: הוא סידר את החצר יפה, עם נרות ומוזיקה ועוגה עם תותים, וזר פרחים עצום, והזמין לה מסאזיסטית.

אחיו של איוואן כותב עליו כך:

Querido Hermano ,

Hoy hace un año que nos separaron tan cruelmente , que aun sigo sin creerlo... Tu falta y la de Dafna Garcovich , esas tonterias que decias y esas risas de ella que rebotaban de felicidad, esas llamadas de horas de no querer colgar, esas fechas que venias a visitarnos y días antes estábamos nerviosos por tenerte... Las echamos mucho en falta.

Sé que estais en buen lugar, cuidad de aita y ama, yo me quedo aquí , cuidando de la semillita , tu sobrina. Ella es la que hace tener sentido a la vida y me recuerda tanto a ti... no para quieta. Si nó, yo no tendría fuerzas para seguir adelante .

Cada día no paro de pensar en vosotros , en ti, fuiste mi hermano ,padre , madre y mejor amigo. A quien todo le podía contar. Y ya no podré mandarte ni siquiera una foto .

Te voy echar muchisimo de menos , nunca te voy a olvidar .

Cuida de ellos , como siempre lo hacias aqui con nosotros.

"El vacio no duele, si está lleno de meritos" , y para mi, tú eras el merito .

Luchare hasta encontrar la paz, no quiero que esto vuelva a ocurrir a nadie. Por vosotros, que fuiste el ejemplo de la Paz y ese será mi consuelo .

SIEMPRE ESTAREIS EN NUESTRO CORAZON.

#JAMASHAMAS#

אח יקר,

היום הוא יום השנה מאז שהפרידו בינינו באכזריות שקשה לתפוס. החיסרון שלך ושל דפנה, השטויות שאמרת, החיוכים המאושרים שלה, שיחות הטלפון הארוכות שלא רוצים לסיים, הביקורים שלך, והימים שקדמו להם, בהם היינו נרגשים לקראתך. אנחנו מתגעגעים לימים ההם, ומרגישים את החסר. אני יודע שאתה במקום טוב, על יד אבא ואמא. אני נשאר כאן, שומר "על הגרעין", האחיינית שלך. היא זו שנותנת משמעות לחיים ומזכירה לי אותך כל כך. בלעדיה, לא היו לי כוחות להמשיך.

בכל יום אני לא מפסיק לחשוב עלינו, עליך. היית אח, אב ואם עבורי, החבר הכי טוב שלי. אני כבר לא יכול לשלוח לך אפילו תמונה.

אני אתגעגע אלייך מאוד, לעולם לא אשכח אותך.

תשמור עליהם כמו שתמיד שמרת עלינו.

"הריקנות לא כואבת, הוא מלא בהישגים", ובשבילי אתה היית ההישג.

אלחם עד שאמצא שלום. אני לא רוצה שזה יקרה שוב לאף אחד. בשבילנו היית דוגמה לשלום, וזו הנחמה שלי.

תמיד תהיה בלב שלנו,

#JAMASHAMAS#

על דפנה ואיוואן ביחד

דפנה ואיוואן אהבו מסיבות ואהבו לארח. ובכלל – דפנה ואיוואן אהבו. אהבו את העולם. אהבו לאהוב.

דפנה רצתה חתונה קטנה וצנועה. את השמלה שלה היא עיצבה לבד. לאחר תקופה קצרה בבילבאו בבית ההורים, הם עברו לגור במלגה. ואז הם החליטו לעלות לארץ, והתיישבו בקיבוץ כיסופים. וכך משפחת גרקוביץ' הקטנה גדלה לארבע נפשות. חגגו ביחד חגים, ימי הולדת ומסיבות אחרות. החברות והחברים של דפנה ואיוואן מנציחים אותם במסיבות ובריקודים, ולוקחים איתם למסיבות תמונות שלהם, כדי שהם יהיו איתם במסיבה.

דפנה ואיוואן קיבלו החלטה שהם רוצים להרחיב את המשפחה שלהם, אבל האסון הגדול גדע את התקווה הזו, והותיר את ססיליה ואת דני לבדם.

דני וססיליה, שהתהפך עולמם, חיו בשנה האחרונה, ביחד עם חברי קיבוץ כיסופים, במלון נגה בים המלח. כיום הם מתגוררים בשכונת הקרוואנים בעומר ומחכים לחזור לביתם בכיסופים.

יהי זכרם של דפנה ואיוואן ברוך.

קישורית לסרטון של האזכרה באוניברסיטה - להוריד מכאן:
https://drive.google.com/file/d/1UCDTXLAXHFj8G0cGdT3Y7IxIWbg9xZjH/view?usp=drive_link